

Præsto Bugter, og anden Grund har jeg ikke til at tage Røge Bugt med. Derimod har jeg ganske vist en anden Grund til at tage Præsto Bugt med. Det Vædringsforslag, hvortil mit Underændringsforslag er stillet, Vædringsforslaget under Nr. 52, har nemlig begrænset disse Indvande til dem, hvis Munding ikke er over 4 danske Mil bred. Med Hensyn til Røge Bugt er der i saa Henseende intet i Vejen. Dens Munding regnes ifølge Angivelserne i Danske Gods efter en Linie fra Aflandsbage til Røge Søsnakke, et fremspringende Punkt paa Stevns Kyst. Det er en Afstand, der kun er 35,000 Alen, altsaa under 3 Mil; der er derfor ingen Tvivl om, at Røge Bugt til Trods for Bestemmelsen i Vædringsforslaget om 4 Mil, vil komme ind under disse Indvande, hvor Vedtægter kunne træffes, naar man overhovedet vil tage Bugter med. Derimod kan der være nogen Tvivl med Hensyn til Præsto Bugt. Der findes ikke i Danske Gods saaledes som med Hensyn til Røge Bugt nogen direkte udtrykkelig Betegnelse af, hvor Grænsen for Præsto Bugt, som jeg kalder den — eller Fiske Bugt, som Danske Gods kalder den — skal regnes. Men ved Beskrivelsen af Bugten faar man det Indtryk, at man nærmest regner den fra Stevns Fyr til Hellehavns Skatte paa Møen. Hvis saa er, bliver Mundingens Bredde 4 Mil og 1000 Alen, altsaa 1000 Alen over det største Maal, som et af disse Indvande ifølge Udvalgets Forslag maa have, og saa vil Præsto Bugt falde uden for de Indvande, hvor Vedtægter kunne gives. Det er imidlertid denne Fordel, denne Ret til Selvstyre inden for visse Grænser, som jeg sagde før, Fiskerne ville sætte Pris paa, navnlig hvis de ikke faa deres Ønsker opfyldte gennem den almindelige Lovgivning, at de i saa Fald ved Vedtægter, ved Overenskomst med de andre Fiskere i Omegnen af Præsto Bugt, kunne opnaa det, de ønske. Derfor er det, at jeg, naar man vil ind paa de 4 Mil, som Udvalget foreslaar, beder om, at man udtrykkelig vil vedtage, at ikke blot Røge Bugt, men ogsaa Præsto Bugt skal regnes med. Mere tror jeg ikke, det er nødvendigt i Øjeblikket at sige om de af mig stillede Vædrings- og Underændringsforslag.

Endnu skal jeg kun sige med Hensyn til, hvad der er foreslaaet angaaende Spørgs-

maalet om Aalevaad, at jeg beklager, at jeg ikke kan følge det ærede Udvalg i den Begrænsning af Forbudet mod Aalevaad, som det foreslaar. Fiskerne i Stevns ere store Hadere af Aalevaad og vilde helst have dem helt forbudt. Som Følge deraf foretrakke de langt den højtærede Ministers Forslag om Forbud mod Brugen af dem i Maanederne fra 15de November til 31te Maj, end Udvalgets Forslag om Forbud mod Brugen af disse Vaad fra den 1ste December til den 30te April. Hvis altsaa der er nogen Mulighed for at faa den højtærede Ministers Forslag vedtaget i Stedet for Udvalgets, saa vil jeg yde Ministeren min Støtte dertil, men jeg vil bede det ærede Udvalg om ikke at gøre Gengæld og hævne sig paa mig ved at gaa mod mine Forslag. Hvis derimod den højtærede Minister kapitulterer over for Udvalget, kan jeg jo lige saa godt gøre det. Jeg forstaar i øvrigt ogsaa paa den ærede Ordførers udførlige Udtalelser om dette Spørgsmaal, at det er et Kompromis-Forslag, Udvalget er kommet med. Der er Medlemmer, som i Grunden hellere vilde blive staaende ved det nugældende Forbud i 3 Maaneder eller slet ikke have noget Forbud, og det er kun med Nød og næppe, at Udvalget har faaet disse Medlemmer til at gaa ind paa det Forbud, Udvalget foreslaar. Under disse Omstændigheder kunne maaske ogsaa blive nødte til at slutte sig til Udvalget for Kompromis'ets Skyld.

Markvorsen: Naar jeg har forlangt Ordet, er det dels for at give den ærede Ordførers Udtalelser min Tilslutning, og dels for at begrunde nogle af de af Udvalget stillede Vædringsforslag efter den Omtale, den ærede Ordfører har givet dem. Jeg skal nærmest eller udelukkende holde mig til Kapitel 2. At Lovgivningsmagten i en længere Aarrække har haft Dje for, at Limfjorden er et godt Fiskevand, synes at fremgaa af, at det er det ældste Vand her i Landet, der har været undergivet Lovregler. Vi kunne følge det tilbage til Forordningen af 1515, altsaa omtrent 20 Aar før, at Aalegaardsvretten blev giben. Derigennem kunne vi have en vis Ret til at tro, at man der havde et solidt Grundlag at staa paa. Men det tror jeg ikke er Tilfældet; man bliver let skuffet og særlig af to Grunde. Den første er, som